בס"ד

שבת בשבתו

י"ז כסלו תשפ"ז \ גיליון 495

בְּרֵאשִׁית וַיִּשְׁלַח

לרפואה שלמה .

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
הרב אליהו רפאל בן סעדה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
רבי יוסף בן עישה
רבי יצחק בן ימנה
רחלי בת הניה .

הפטרה:

אשכנזים " וְעַמִּי תְלוּאִים לִמְשׁוּבָתִי " { הושע י"א }
ספרדים " זְזוֹן עֹבַדְיָה " { עובדיה א' }

השבת אנו נקרא בפרשה : " וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֶר לוֹ " שואלים חז"ל: יעקב אבינו, ממה אתה מפחד? הרי הקב"ה מבטיח לך שתי הבטחות:1. **"ושמרתיך בכל אשר תלך והשיבותיך אל האדמה הזאת"**. כשהוא יוצא מארץ ישראל. 2. שמונה ימים לפני המפגש: **"ושוב אל ארץ מולדתך ואהיה עמך"** בחזור לארץ ישראל. **אז ממה יעקב אבינו מפחד?** אם נאמר שעשיו היה יותר חזק - הרי יעקב היה חזק מאד!!! **וההוכחה לכך:** כשגלל את האבן שלא הצליחו הרבה רועים לגלול...ועוד, גם כאשר הוא שם את המצבה עם חמיו לבן, ולבן אומר לו: "יש לאל ידי לעשות עמכם רע" **המדרש תנחומא מבאר:** שיעקב לוקח אבן ועושה מצבה ואומר ללבן בוא אתה וכל האנשים שלך אם יש להם כוח שירימו את האבן שהרמתי מצבה ונראה. ור' יוחנן אמר ששיעורה של האבן כהר בטבריה. משמע שהוא היה חזק מאד. **אז ממה הוא מפחד?** שייקח את האבן וירים אותה ליד עשיו ויאמר לו: "את חמי, כמעט קברתי תחתיה - תיזהר!!!"... **ממה הפחד?** ואם תאמר הוא יחיד אל מול 400 איש? והלא בנים היו לו, ותורה מעידה שבניו לא פחות חזקים. והלא שמעון ולוי היו בני 11 ו- 12 והרגו 24,000 איש בשכם ללא כל קושי... **ממה אם כן פחד?** גם בספר מעם לועז מובא איך נלחם יעקב בכל המלכים שבאו נגדו בעקבות הטבח בשכם. מדהים לראות איזו גבורה...**אם כן ממה הוא מפחד? מתרץ הדר זקנים לבעלי התוספות:** יעקב ראה שהשבטים מרוצים מאד מהכוח שיש להם ולאבא שלהם ולכן קורא להם יעקב ושואל אותם לאחר המלחמה: "למי יש כוח? לי או לכם?" אמרו לו: "וודאי שלנו. אנחנו 11 צעירים אל מול זקן בן 97..." אמר להם יעקב: "אני שם בנינו שער כולכם דוחפים מצד אחד ואני מן הצד השני"... וגבר עליהם. **שואל הרב זייצ'יק:** לשם מה עשה זאת יעקב?! **והוא מתרץ:** היות והם הכניסו לעצמם לראש "כוחי ועוצם ידי", והוא רצה להוציא את זה מהם. וזהו שאומר להם יעקב לאחר המלחמות: "הסירו את אלוהי הנכר אשר בתוככם, היטהרו והחליפו שמלותיכם" **מהיכן הגיעו אלוהי הנכר?** אלא שהתכוון יעקב לתחושה של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל - זו תחושה של עבודה זרה אלוהי נכר...**וזהו שאומר יעקב בפרשת ויחי:** "בחרבי אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי"- מתרגם האונקלוס: "בצלותי ובעותי" בתפילתי ובתחנוני מלפני ה' שם טמון הכוח... **אין לייחס כוח לעצמנו אלא רק לבורא עולם!...תירוץ נוסף של השפתי חכמים:** הוא פחד שאם הוא יהרוג את עשיו ואבא יצחק עדיין חי, תהיה לו עגמת נפש... פחד שמא יהרוג אחרים = את 400 איש שבאו איתו. **תירוץ נוסף של אוצרות התורה:** כל הסיבה שיעקב קנה את הבכורה כי עשיו הרג את נמרוד באותו היום, וכהן שהרג את הנפש לא יכול להיות כהן. ואם הוא יהרוג את עשיו גם הוא לא יוכל להיות כהן, אם כך יהיה, לשם מה קנה את הבכורה... לא יתכן שהוא יעשה אותה הטעות. **המדרש מביא תירוץ נוסף:** רבקה אמרה ליעקב בשעה שביקשה ממנו ללכת לחרן: "למה אשכל שניכם יום אחד". ידע יעקב שאם הוא הורג את עשיו - גם הוא ימות באותו יום... ולכן פחד... **משל למה הדבר דומה:** למלך אחד היה יועץ סתרים שהיה חוזה בכוכבים. בקי גדול היה האיש בחכמה זו, והמלך העריך אותו מאד, קרבו והעשירו עושר גדול. שרי המלך קינאו באיש ובעושרו והוציאו דיבתו רעה אל המלך, כאילו הוא מורד במלכות. המלך קרא בבהילות ליועץ שיבוא אליו, אולם לא גילה לו דבר בשל מה נקרא לבוא אל המלך. כאשר בא, אמר לו המלך: "תסתכל בבקשה בכוכבים ואמור לי מתי הוא יום מותך?"...האיש קלט מיד כי אין פני המלך עמו כתמול שלשום ונבהל מאד. הוא הבין כפי הנראה, שהמלך כועס עליו ומבקש להענישו קשות, על כן עשה עצמו כאילו הוא מביט בכוכבים, ומפעם לפעם, גם רשם דברים שונים בפנקסו. "אדוני המלך" – אמר היועץ לבסוף, כשפניו קודרות: " אני רואה בכוכבים, כי יום מותי הוא בדיוק יום אחד לפני מותך!"...המלך נבהל מאד מדברי היועץ, מיהר לחרוץ את גזר דינו לחיים, וציווה למנות במיידי משמר מיוחד מבחירי משמר המלך שישמרו את היועץ וילוו אותו לכל מקום שחלילה לא יאונה לו כל רע...זה הוא המשל והנמשל ברור מאליו: בגמרא מסכת סוטה דף י"ג מובא: כי רבקה התנבאה שיעקב ועשו ימותו באותו היום, ולמדו זאת מדברי הכתוב: "למה אשכל גם שניכם יום אחד", על כן יעקב חשש שמא יהרוג את עשו ותתקיים נבואתה של אמו...**שבת שלום ומבורך.**

פתגם השבוע

" ריבונו של עולם ,
ייסורים זה טוב.
אבל תן לי שכל לקבלם באהבה "

{ האבי עזרי }

זמני כניסת ויציאת השבת

	כניסת השבת	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	16:00	17:15	17:53
תל אביב	16:16	17:16	17:50
חיפה	16:07	17:14	17:50
באר שבע	16:19	17:17	17:54
אילת	16:11	17:20	17:54

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

״ אור החיים הקדוש ״ ״ בכל. מכל. כל . כן יברך אותנו ״

׳אברהם יצחק ויעקב, בכל, מכל, כל׳ .

קַח נָא אֶת בִּרְכָתִי אֲשֶׁר הֻבָאת לָךְ כִּי חַנַנִי אֱלֹהִים וְכִי יֶשׁ לִי כֹּל וַיִּפְצַר בּוֹ וַיִּקַּח (בראשית ל״ג.)

מוצאים אנו מכנה משותף בברכות האבות הקדושים, שבכולם נאמר הלשון ׳כל׳. אצל **אברהם** נאמר ׳וַאֲבָרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַה׳ בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בַּכֹּל׳. אצל **יצחק** כשסיפר לעשיו על שבירך את יעקב נאמר ׳מִי אֵפוֹא הוּא הַצָּד צַיִד וַיָּבֵא לִי וָאֹכַל מִכֹּל בְּטֶרֶם תָּבוֹא וָאֲבָרֲכֵהוּ גַּם בָּרוּךְ יִהְיֶה׳. ובפרשתנו אומר **יעקב** אבינו לעשיו ׳קַח נָא אֶת בִּרְכָתִי אֲשֶׁר הֻבָאת לָךְ כִּי חַנַנִי אֱלֹקִים וְכִי יֶשׁ לִי כֹּל׳. גם בברכת המזון אנחנו מבקשים: ׳כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בַּכֹּל מִכֹּל כֹּל, כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה׳.

ורבינו האור החיים הקדוש מבאר את ההדגשה בברכת ׳כל׳, והיא, שיש בחינת קדושה הנקראת ׳כל׳ שאם היא שורה על נכסיו של אדם, יש לה כוח מיוחד, שגם אם נחסר האדם מנכסיו, אין החיסרון עושה רושם, כי החיסרון מתמלא אחר כך מעצמו, והאבות הקדושים זכו לברכה מיוחדת זו. ולכן אומר יעקב אבינו לעשיו שייקח ממנו את המתנה, ׳כִּי חַנַנִי אֱלֹקִים וְכִי יֶשׁ לִי כֹּל׳, כלומר, יש לי את הברכה המיוחדת והסגולה של ׳כל׳, ואתה לא מחסיר ממני כלום, כי זה יחזור ויתמלא אחר כך. ובסופו של דבר אכן כך היה, וכמו שנאמר בהמשך הפרשה, ודרשו חכמינו ׳שלם בממונו׳, ואפשר לפרש ׳שלם׳ מלשון תשלום והשלמה, שהקדוש ברוך הוא השלים ושילם לו כל מה שנחסר מהמתנה שנתן לעשיו הרשע.

ומוסיף רבינו הקדוש, שזה היה גם אצל אליהו הנביא, שהיה רעב בזמן עצירת הגשמים, שביקש מאשה הצרפית פת לחם, ואמרה לו שיש לה רק כד קמח וצפיחית השמן, שהיא צריכה אותם לה ולבנה, ואמר לה אליהו ׳כֹּה אָמַר ה׳ אֱלֹקי יִשְׂרָאֵל כַּד הַקֶּמַח לֹא תִכְלֶה וְצַפַּחַת הַשֶּׁמֶן לֹא תֶחְסָר׳, ובהמשך נאמר ׳כַּד הַקֶּמַח לֹא כָלָתָה וְצַפַּחַת הַשֶּׁמֶן לֹא חָסֵר כִּדְבַר ה׳ אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד אֵלִיָּהוּ׳.

הבית השלם
הרב שמעון שמש שליט״א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

<u>זוגיות בפרשת השבוע</u>

אשה אחת ביקשה מבעלה לקנות לה תכשיט מסוים. הדבר נדחה מספר ימים, ואפילו כמה שבועות... האמת, הבעל מאוד רצה לקנו לאשתו המסורה את התכשיט המיוחל, אבל הדבר גלש כבר לחודשיים... כמובן הוא לא שכח מהנושא בכלל, אבל גם היא לא שכחה... אדרבה – נהגה להזכיר לו מדי כמה ימים, ולהוסיף שכנראה לא כל כך איכפת לו ממנה. מאוחר יותר התברר שהוא מאוד רצה לקנות לה את מבוקשה, אבל העדיף להמתין שבוע אחד לפחות, כדי שהיא תרפה ממנו, ורק אז ירכוש ויביא לה בהפתעה גמורה, כדי לשמח אותה יותר! אבל מה לעשות – ההפתעה נמנעה ממנו תמיד, משום שהיא פירשה את מעשיו כהתנכרות וחוסר עניין באשתו, ולא הרפתה ממנו אפילו שבוע. כמעט בכל יום ששי אחה״צ הזכירה לו זאת: ״תודה על הפרחים, אבל כנראה אינך יודע איך לשמח אותי באמת...״. בראותו כך, יום רביעי אחד נכנס לחנות התכשיטים ורכש את מבוקשה המיוחלת, וביקש לעטוף יפה ולהדביק על העטיפה את הפרח הכי סגוני שיש במגירה... ״כבר אמרו יותר מ5 ימים, ואולי היא תופתע בכל זאת״ חשב לעצמו. הוא הגיע הביתה כאשר המתנה הנכספת מונחת בהיחבא בכיסו, וממתינה לשעת-כושר מתאימה, למשל במהלך הארוחה. הוא תכנן היטב לשלוף את המתנה ולהגיש אחרי כבוד לרעייתו, בתוספת חיוך רחב ואיחולי מזל טוב כנהוג, ועוד ברכות חמות בנוסח ״בשמחות תמיד״ וכדומה. במהלך הארוחה הגברת עשתה ״פרצופים״ ולא נראתה במיטבה בכלל... ובשלב המיוחל כאשר פנה אליה לשאול ״נו! מה נשמע ככה...״?! אשתו התפרצה ואמרה לו עד כמה הוא מחוסר-מחשבה, וחסר-רגשות, ושכחן, ובסך הכל מה ביקשתי... והוסיפה בפאתוס: ״לא ידעתי שאתה כל כך קמצן״... מיודענו לא ידע איך להגיב, והביט בה כמה שניות עם פה פעור, עד שהתעשת ושלף את החבילה מכיסה והניח על השולחן. בעודו מביט באשתו דחף את החבילה לכיוונה ואמר: ״בבקשה, הנה מה שביקשת״... אבל לא הצליח לחייך בכלל, ומי מדבר על חיוך רחב... האמת היא, שאשתו הופתעה. אפילו הופתעה מאוד, אבל לא יכלה להביע את רגשותיה ולבקש סליחה ולהודות, או מה שנהוג בסיטואציה הזאת. מה שהיה ברור לחלוטין שאפקט ההפתעה פעל בעוצמה רבה, אבל בדיוק בכיוון ההפוך ממה שתוכנן... יעקב אבינו נאלץ לשלוח מתנות רבות לאחיו עשיו, אבל חז״ל מלמדים שיעקב היה נראה בעליל לא מרוצה ממצב שבו נאלץ לעשות זאת. כי לא העיקר לתת, אלא בעיקר איך ולמי ומתי. ומי בסיפור היה ״אשם״?! זה לא נושא לדיון בכלל, אלא מדוע לא יכלו להביע זאת נכונה. **בהצלחה.**

הלכות - ילקוט יוסף

סדר הראוי לנשיאת כפים .

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה חיה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב״ב.

אם השליח צבור כהן, ואין שם כהן אלא הוא, אם הוא מתפלל מתוך הסידור הרי מובטח לו שלאחר שישא כפיו יוכל לחזור לתפלתו ללא בלבול וטירוף דעת מאימת הצבור, לכן יעקור רגליו מעט בברכת רצה, וישא כפיו, ויברך ברכת כהנים, כדי שלא תתבטל ברכת כהנים מהצבור. ויקריא לו אחד מהקהל. ואין השליח צבור צריך ליטול ידיו סמוך לנשיאת כפים, וגם לא קודם החזרה. אך היכא דאפשר נכון לחוש לדברי הזוהר ומרן השלחן ערוך, וליטול ידיו בין לחש לחזרה. אבל אם יש שם כהנים אחרים, אפילו אם הוא מתפלל מתוך הסידור ומובטח לו שיוכל לחזור לתפלתו לאחר שישא כפיו, אינו רשאי להפסיק כדי לישא כפיו, [שלא התירו לסמוך על הבטחתו שיחזור לתפלתו, כשיש שם כהן אחר, ואפשר לברכת כהנים שתתקיים על ידי הכהן האחר]. ואף על פי שישראל קורא ״כהנים״ כשהכהנים עולים לדוכן, אין השליח צבור הכהן עובר על מצות עשה של ברכת כהנים כשאינו עולה יחד עם יתר הכהנים, לפי שאין כוונת הקורא ״כהנים״ אלא לשאר הכהנים, ולא לשליח צבור שנמצא בחזרת התפלה. [ואמנם במושב זקנים שאין שומעים את קולם של הכהנים האחרים, יכול השליח צבור לומר ברכת כהנים אף שיש שם כהנים אחרים].

כהן העומד באמצע תפלת לחש של שמונה עשרה, והגיע שליח צבור לברכת רצה, יש אומרים שאם אין שם כהן אחר פוסק ועולה לדוכן ומברך ואחר כך יחזור למקומו ויתפלל, שהרי ברכת כהנים היא מצות עשה של תורה, ואף שגם התפלה היא מצות עשה דאורייתא, מכל מקום אין זמנה וסידורה ושיעורה מן התורה, וגם איסור הפסקה בתפלה אינו אלא מדרבנן, הילכך אתי עשה של תורה ודחי לאיסור הפסקה, ופוסק ומברך. ויש אומרים שאין לו להפסיק באמצע שמונה עשרה למצוה זו, אפילו אין שם כהן אחר, וכל שכן אם יש שם כהנים אחרים. אלא ימשיך בתפלתו. וכן עיקר לדינא. אולם אם הכהן מתפלל בלחש עם חזרת הש״צ ביחד, מתחלה ועד סוף, כשיגיע לברכת רצה יעקור רגליו מעט, וכשיגיע לסוף ברכת מודים [הטוב שמך ולך נאה להודות] יעלה לדוכן ויברך ברכת כהנים, [ואפילו אם יש שם כהנים אחרים], ואחר כך יחזור למקומו ויסיים תפלתו.

כהן הנמצא בתוך י״ב חודש לפטירת אביו או אמו, ורוצה לעבור לפני התיבה כשליח צבור, אם אין שם כהנים אחרים רשאי לשמש כשליח צבור, ולישא כפיו באמצע החזרה כנ״ל. ובמקום שיש כהנים אחרים שמנהגינו שאין השליח צבור נושא את כפיו, יש אומרים שאין לו לשמש כשליח צבור בקביעות [במשך השנה] אחר שמבטל מעליו מצות עשה מן התורה של נשיאת כפים. ויש שנהגו להקל בזה, בפרט כשאין הדבר נעשה בקביעות.

שליח צבור שטעה ודילג על ברכת כהנים, שתיכף אחר שסיים הטוב שמך ולך נאה להודות, המשיך, שים שלום טובה וברכה, אם נזכר באמצע ברכת שים שלום, פוסק, וחוזר לברכת כהנים כדת, ואם לא נזכר עד שסיים המברך את עמו ישראל בשלום, לא יחזור, ואף הכהנים לא יאמרו ברכת כהנים אחר תפלה, אף על פי שעקרו רגליהם בברכת רצה, שמאחר שקבעו חכמים ברכת כהנים בתפלת שמונה עשרה אחר ברכת ההודאה, אין לאומרה לאחר התפלה. ואף על פי שיש אומרים שיברכו ברכת כהנים לאחר התפלה, שב ואל תעשה עדיף, ומה גם דקיימא לן ״ספק ברכות להקל״.

שליח צבור שטעה בברכת כהנים, ואחר שאמר אליך שבפסוק יאר, והיה לו להמשיך ויחונך, דילג ואמר וישם לך שלום, וגם הכהנים נמשכו אחר טעותו, אם נזכרו באמצע שים שלום, יש להורות לכהנים לחזור לומר ברכת כהנים בשלימותה, מבלי ברכת המצוה שעליה, דהיינו ברכת אשר קדשנו בקדושתו וכו׳. ואם לא נזכרו עד שחתם השליח צבור המברך את עמו ישראל בשלום, יאמרו שם הכהנים ברכת כהנים בלי ברכת המצוה, אף שנסתיימה התפלה. ועל צד היותר טוב יתחילו מתיבת יברכך עד הסוף.

בשעה שהכהנים נושאים כפיהם ומברכים את ישראל בברכת כהנים, על כל הצבור לעמוד על רגליהם באימה וביראה ובכובד ראש, ורק חולה או זקן שאינם יכולים לעמוד על רגליהם, רשאים לישב במקומם.

וכן צריכים כל הצבור להאזין ולהקשיב לברכת הכהנים. ואין ראוי לומר שום פסוק בעת ההיא, שכלום יש עבד שרבו מברכו ואינו מאזין לברכתו? ולכן אין להסיח דעתם מהברכה, אלא יהיו עיניהם כלפי מטה כמו שעומד בתפלה, ופניהם כנגד פני הכהנים, ולא יסתכלו בכהנים, כדי שלא יסיחו דעתם מהברכה. ודוקא בהסתכלות מרובה שיכול לבוא לידי היסח הדעת, אבל בראיה קצת שרי, דדוקא בזמן המקדש שהיו מברכים בשם המפורש והשכינה היתה שורה על ידיהם, היה אסור אפילו ראיה קצת, מה שאין כן בזמן הזה. ומכל מקום נוהגים גם כיום שלא להביט בכהנים כלל, זכר למקדש. [ואם הבנים באים אצל אביהם בעת ברכת הכהנים, יש לומר להם שיהיו פניהם כלפי הכהנים, ולא כלפי אביהם].

״ הגאון הרב דב בער – ״המגיד ממזריטש״ זצוק״ל ״

רבי דב בער ממזריטש מכונה ״המגיד ממזריטש״ נולד בשנת התס״ד נפטר בי״ט בכסלו תקל״ג היה תלמידו של הבעל שם טוב ויורשו בהנהגת תנועת החסידות.

קורות חייו רבי דב בער המכונה המגיד ממעזריטש, נולד בעיר לוקאטש שבאוקראינה, לאביו רבי אברהם המיוחס עד לתנא הגדול רבי יוחנן הסנדלר, ולאמו מרת חוה. כבר בימי ילדותו חונן בכישרונות נעלים ונשלח על ידי אביו, רבי אברהם, מלמד עני, ללמוד תורה בישיבה הגדולה של רבי יעקב יהושע פאלק בעל ה״פני יהושע״ בעיר לבוב. הסיפור הראשון הידוע על חייו והיחיד מתקופת ילדותו, הוא שבתקופה זו נשרף בית משפחתו ודב-בר הקטן ראה את אמו בוכה, כשניסה להרגיעה הסבירה לו אמו שהטעם לבכייה הוא אובדן מגילת היוחסין של משפחתם שנודעה כאחת הנדירות, הרגיעה הילד שתחל מגילה חדשה ממנו שתחשב לא פחות. **נישואיו** רבנו נשא לאשה את מרת קיילא בת רבי שלום שכנא מטורטשין, לאחר נישואיו עבר רבנו לגור בעיר טורטשין בסמיכות לחמיו ולפרנסתו שימש כמלמד דרדקי בעיירה הסמוכה לה. **מגיד מישרים** לאחר כמה שנים עבר רבנו לעיר קוריץ שם שימש כמגיד מישרים והיה נותן דרשות מוסר בבתי הכנסיות בעיר, כעבור תקופת מה פגשו אחד מגבירי עיירת רובנו, רבי אהרן שהיה חמיו של בעל היסוד יוסף, והוא האחרון התרשם ביותר מרבנו והזמינו לעירו רובנו. רבנו קיבל את ההזמנה ועבר לדור בעיר רובנו וכל הוצאותיו מימן רבי אהרן הגביר מכיסו הפרטי, בתמורה לכך ביקש רבי אהרן מרבנו כי ימשיך לשמש כמגיד מישרים, ורבנו היה אף סובב מידי פעם בכפרים ובעיירות הסמוכות לרובנו, גם שם קירב וחיזק את לבבות אחיו היהודים לאביהם שבשמים. **התקרבותו לחסידות** עד אמצע שנות חייו נמנה רבנו על עדת ׳המתנגדים׳ והתרחק מכת החסידים כמטחווי קשת. בשנת ה׳תקי״ב נפגש המגיד בפעם הראשונה בחייו עם הבעל שם טוב הקדוש. **מה גרם לו להיפגש עם הבעש״ט?** ישנם שלושה גרסאות שונים לכך: לפי הגרסא הראשונה, הבעש״ט שראה את הפוטנציאל האדיר שטמון ברבנו וידע ברוח קודשו כי הוא צריך להיות תלמידו ולאחר מכן ממשיך דרכו, ולכן נסע אליו לפוגשו. הגרסא השנייה מספרת כי הבעש״ט פנה לבעל הפני יהושע ובקשו למסור לרבנו כי אם ברצונו להתרפאות מהחולי שיש לו ברגליו שיבוא לפוגשו. לפי הגרסא השלישית הייתה זו אשתו שהפצירה בו לנסוע אל הבעש״ט לאחר ששמעה מחברותיה סיפורי מופתים ושכנעה את בעלה כי ייסע אף הוא לבעש״ט ואולי ברכתו תשפיע ותעלים את מחלת רגליו. לפי כל הגרסאות נשאר רבנו אצל הבעש״ט והפך לחסידו המובהק ויותר מאוחר ליורשו ולממשיך דרכו. **קבלת מנהיגות** עם פטירת הבעש״ט בשנת ה׳תק״כ מינו החסידים את רבי צבי הירש בן הבעש״ט לאדמו״ר, שנה שלמה ישב רבי צבי הירש על כס האדמורו״ת, ישב כן, אך לא הוציא מילה מפיו, ישב באדמורו״ת אך לא נהג באדמורו״ת, לא פצה פיו בדברי תורה כמו בשאר הדברים, במלאות שנה להנהגתו, עת ישבו החסידים לשולחן לרגל הילולת הבעש״ט, פנה רבי צבי הירש לקהל החסידים ואמר: ״אבי נגלה אלי היום וצווה עליי למסור את הנהגת החבריא לרבי דב בער ממעזריטש״. תוך כדי דבורו קם רבי צבי הירש ממקומו, פשט את בגדי הלבן של אביו בהם היה לבוש ונתנם לרבי דב בער המגיד ממעזריטש שעד היום מוכר כיורשו של הבעל שם טוב. לאחר שהוכתר רבנו לאדמו״ר ולממשיך דרכו של רבו הבעש״ט עבר לגור בעיר ממעזריטש אשר בצפון אוקראינה שם קיבל את מאות אלפי החסידים אשר לשתות בצמא את דבריו, להתברך מפיו ולהיוושע. גם חבריו דוגמת רבי יעקב יוסף מפולנאה בעל התולדות יעקב יוסף הכניעו את עצמם והפכו לחסידיו. **פטירתו** זמן מה לפני פטירתו פרצה מגיפה נוראית אשר השתוללה בכל האזור כולו ורבים מתושבי ממעזריטש נהרגו במגיפה, רבי זושא מאניפולי שהיה אחד מגדולי חסידיו של רבנו, חשש לחיי רבו והזמינו לבוא להתארח אצלו באניפולי שהייתה במרכז אוקראינה ורחוקה מכלל סכנה. רבנו קיבל את הזמנתו ועבר לאניפולי. זמן קצר לאחר מכן, **בי״ט כסליו** שנת ה׳תקל״ג נפטר רבנו והחזיר את נשמתו ליוצרו בהותירו אחריו מעצמה ענקית אשר הלכה וגברה בחייו ואף גדלה לאחר מותו. מנוחתו כבוד באניפולי. **מאמרותיו**

״דע מה למעלה ממך״ - דע שכל הנעשה למעלה בעולמות העליונים, הכול הוא ממך, על ידי עבודת האדם״

קבר המגיד הקדוש ממזריטש באניפולי שבאוקראינה

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל : Asher7171@walla.com
הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556